

vat Forretning kunde gøre det bedre, navnlig ikke en Forretning af et saa uhyre Omfang som den, her er Tale om.

Maa jeg til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), som talte om Landbrugsudvalgets Stilling til Superfosfaten, sige, at hvis det — hvad jeg nu hører for første Gang — har været Landbrugsudvalgets Tanke, at man ikke vilde udsætte sig for, at det danske Gødningskompagni fik nogen Fordel af et Statstilskud, saa er det virkelig en ualmindelig uheldig Maade at udtrykke det paa, thi det, som jeg mundtlig overfor de Herrer den Gang sagde, var følgende: Hvis man ikke kan modtage Gødningen til de Priser, som her anføres — og som den overordentlige Kommission maatte have prøvet —, saa udbeder jeg mig Oplysning om, hvorvidt dette Gødningsprodukt er saa nødvendigt for Landbruget, at der vil være Grund til at gaa til Staten med en Anmodning om at faa Prisen nedsat. Hvis nu Landbrugsudvalget havde svaret rent sagligt, hvad jeg maatte formode, det tilsigtede at gøre, og det havde haft den Tanke, som det ærede Medlem nu fremfører, saa maatte det have sagt følgende: Ja, det er af stor landbrugsmæssig Betydning for os at faa denne Superfosfat, men Prisen er for høj, og hvis denne Pris er den laveste, som loyalt kan tilvejebringes af Fabrikken, saa maa vi anmode om, at der øves al mulig Kontrol med, at Fabrikken ikke faar Del i Statstilskuddet. Dette kunde Landbrugsudvalget fortræffeligt have udtalt, men i Stedet for svarede det blot: Nej, vi kan ikke bruge Fosfaten til disse Priser, og fraraadede Nedsættelse ved Statstilskud. Det forekommer mig, at hvis det ærede Medlem virkelig har Ret, at Stillingen har været saaledes, saa har man ikke ved det Svar, man den Gang gav, handlet forsvarligt overfor Landbruget.

Ordføreren for Forespørgerne (Sporon-Friedler): Den højtærede Indenrigsminister sagde, at Beregningen var et Produkt af nøje Drøftelse af Sagkundskaben. Ja, Sagkundskaben maa man selvfølgelig bøje sig for, det gjorde vi i Fjor, men i Aar mente vi at have Ret til at bygge paa Erfaringerne fra i Fjor, og det kan ikke fragaas, at der forlanges udskrevet mere i Aar, end vi har klaret os med i Fjor. Deri ligger altsaa Begrundelsen af, at vi mener, der er krævet noget mere i Aar, end der strengt taget behøves.

Jeg tror ikke, den højtærede Indenrigsminister og jeg kan komme til nær-

mere Forstaaelse med hinanden med Hensyn til Norgessalpeteren, og jeg tror, det ligger i, at Ministeren mener, at 28 pCt. af det normale Forbrug er tilstrækkeligt, medens jeg mener, det er utilstrækkeligt; altsaa med andre Ord: hvis vi faar det, som Regeringen sørgede for, at vi fik i Fjor, nemlig 28 pCt. af vort normale Forbrug, saa er det utilstrækkeligt. Skal vi have tilstrækkeligt Salpeter i Aar, skal vi have ca. 4 Gange saa meget som i Fjor.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) berørte Nedsættelsen af Fosfatpriserne. Ja, en saadan Nedsættelse vilde være ganske tiltalende. Til Trods for, at der er Maksimalpriser paa alt, hvad vi skal sælge, har vi dog i og for sig ikke været særlig misfornøjede med den høje Pris paa Superfosfat — naar blot vi kunde faa det! Inden Krigen kostede 18 pCt. Superfosfat saadant noget som 5 Kr. 50 Øre, men nu koster 14 pCt. Superfosfat ca. 20 Kr., det er dog en Forskel. Men selv til denne Pris var vi villige til at købe, naar blot vi kunde faa det. Det er Tegn paa, hvor haardt Brug vi har derfor. Fosforsyren er af uhyre Betydning, særlig i vore Dage, da vi kun kan give lidt og i kvalitativ Henseende ringe Staldgødning. Superfosfaten er overordentlig nyttig, og jeg vil i høj Grad henstille til den højtærede Indenrigsminister at gøre alt, hvad der kan gøres, for at skaffe os tilstrækkelige Mængder deraf. Vi kan lave den herhjemme; men kan vi faa den til en billigere Pris, er vi selvfølgelig endnu gladere. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han mener, 28 pCt. af vort Normalforbrug er en tilstrækkelig Tilførsel af Salpeter.

Indenrigsministeren (Rode): Nej, jeg mener ikke, at 28 pCt. af det normale Forbrug er tilstrækkeligt, og derfor vil det ærede Medlem heller ikke have vanskeligt ved at erfare, at det Kvantum, man har søgt at faa fra Norge, er omtrent 4 Gange saa stort som det, der kom hertil i Fjor. Det, jeg har sagt om Udsigterne til at faa dette Kvantum, er det, som man paa nærværende Tidspunkt kan sige, nemlig at vi ikke kan vide noget derom, og at det ærede Medlem altsaa ingen Ret har til at sige, at der kun er ringe Haab om at faa tilstrækkeligt. Men det ærede Medlem virker ved hele sin Aktion her i Dag til at forringe Haabet om Muligheden for at faa tilstrækkeligt, thi det ærede Medlem kan være ganske forvisset om, at vi ikke faar